

Arrest

nr. 272 192 van 2 mei 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Ankerstraat 114/1
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 4 februari 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 december 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 februari 2022 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 4 april 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing is het resultaat van een aanvraag die verzoekster had ingediend van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, met het oog op de gezinshereniging met haar Duitse schoonzoon die in België verblijft. Ze luidt als volgt:

“Beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag

van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.07.2021 werd ingediend door:

Naam: G.
Voorna(a)m(en): Y.
Nationaliteit: Oekraïne
Geboortedatum: X
Geboorteplaats: UKR
Identificatienummer in het Rijksregister: X
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van haar Duitse schoonzoon, de genaamde K., M. J. (RR. *), in toepassing van artikel 40 bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn (...)'

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving hiervan werden volgende documenten voorgelegd:

- Document van het Staatsregister van natuurlijke personen-belastingenbetalers over de sommen van de uitbetaalde inkomsten en ingehouden belastingen dd. 24.06.2021 waaruit blijkt dat betrokkene inkomsten heeft ontvangen: 2020-3, 2020-4, 2021-1-januari en 2021-1 - maart (2020-1 en 2020-2: geen informatie beschikbaar over de inkomsten)
- Motivatiebrief van de referentiepersoon en diens echtgenote (B.T.)
- Loonfiche op naam van de referentiepersoon van de tewerkstelling bij de firma S. Belgium bv voor de maand september 2021
- Loonfiche op naam van B.T. van de tewerkstelling bij de firma Handel Diensten & Industrie vzw van de maand augustus 2021
- Huurovereenkomst: [...]

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn geweest in het land van origine, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Wat het onvermogen betreft aangaande de inkomsten werd er een document van het Staatsregister dd. 24.06.2021 voorgelegd waaruit blijkt dat ze een bedrag aan inkomsten heeft genoten. Er blijkt nergens uit de voorgelegde documenten dat dit niet voldoende zou zijn om in haar levensonderhoud te kunnen voorzien. Dat is niet aan de Dienst Vreemdelingenzaken om dat te veronderstellen, wel aan de aanvrager om dit te bewijzen. Verder werd er helemaal niets voorgelegd waaruit zou kunnen blijken of betrokkene al dan niet een eigendom bezit in het land van herkomst. Wat de financiële/materiële afhankelijkheid betreft van in het land van herkomst werden er ook geen bewijzen voorgelegd. Ten overvloede dient er ook opgemerkt te worden dat in het rijksregister betreffende haar burgerlijke staat 'onbepaald' staat. Dit is een belangrijk element in het vaststellen van de onvermogenheid van iemand. Het maakt immers veel verschil of betrokkene gehuwd is of niet. Van gehuwden mag immers verwacht worden dat zij elkaar ten laste hebben. Aangezien er geen documenten voorliggen van de financiële/materiële afhankelijkheid van de betrokkene kan er redelijkerwijze toe besloten worden dat ze wel degelijk in haar levensonderhoud kon voorzien. In die zin is de afhankelijkheid van betrokkene, tegenover de referentiepersoon, van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging niet bewezen. Verder is er nog de brief van de referentiepersoon en zijn echtgenote waarin zij kenbaar maken dat, gezien de leeftijd van mevrouw en gezien zij slechts 1 dochter heeft, dit de reden is waarom zij wensen voor mevrouw te zorgen. Op zich zouden dit wel valabele argumenten kunnen zijn, ware het niet dat de ene 84-jarige uiteraard de andere niet is. Haar gezondheidstoestand zoals opgenomen in de brief is slechts een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Op die leeftijd zal

iedereen wel ouderdomskwaaltjes hebben, echter dit wil niet noodzakelijk zeggen dat ze niet meer in staat is voor zichzelf te zorgen. Haar vermeend onvermogen om voor zichzelf te zorgen werd niet aangetoond enkel beweerd.

Bovendien werd niet aangetoond of er nog een echtgenoot/partner is (zoals hierboven aangehaald), alsook dat de partner van de referentiepersoon het enige kind is van betrokkene. De afhankelijkheid is daarom onvoldoende aangetoond en al zeker de afhankelijkheid van in het land van herkomst of origine.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten kan er niet toe besloten worden dat er een afhankelijkheidsrelatie van in het land van herkomst bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon. Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980.

Het gegeven dat betrokkene sedert 03.12.2020 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel is geput uit de schending van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker zet het middel als volgt uiteen:

“dat de bestreden beslissing ten onrechte voorhoudt dat verzoekster niet afdoende aantoonde dat zij in haar land van herkomst effectief onvermogen zou zijn geweest alsook dat zij al ten laste was van haar schoonzoon toen zij nog in haar land van herkomst woonde;

dat verzoekster een weduwe van 84 jaar is met een sterk verminderde zelfredzaamheid én met duidelijke nood aan mantelzorg;

dat zij sinds eind 2020 in België wordt opgevangen én onderhouden door haar dochter en Duitse schoonzoon, dewelke hun woonst hiervoor hebben omgevormd tot een kangoeroe-woning teneinde verzoekster een eigen wooneenheid te verschaffen met alle praktische omkadering, dewelke wordt verstrekt door haar dochter en Duitse schoonzoon;

dat verzoekster n.a.v. haar aanvraag bewijskrachtige stukken heeft voorgebracht waaruit blijkt dat zij slechts in haar land van herkomst over een uiterst minimaal pensioen beschikt, hetwelke haar absoluut niet in staat stelt om in haar eigen levensonderhoud te voorzien;

dat de bestreden beslissing desalniettemin bewijsloos poneert dat de inkomstenbewijzen van verzoekster niet aantonen dat zij niet in haar levensonderhoud zou kunnen voorzien alsook dat het feit dat verzoekster 84 jaar is niet noodzakelijk wil zeggen dat ze niet meer in staat is voor zichzelf te zorgen;

dat echter pensioen van verzoekster aanzienlijk lager ligt dan het bestaansminimum in haar land van herkomst en dat de levensverwachting voor een vrouw momenteel in België 83, 1 jaar is....;

dat aldus in ieder geval de thans bestreden beslissing hierdoor niet gestoeld is op een correcte feitenvinding en dientengevolge van alle redelijkheid ontbloomt is;

dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 22.12.21 dan ook niet alleen o.a. artikel 40bis Vreemdelingenwet schendt doch bovendien niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig en onredelijk is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, ook en de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt;”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS)

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

De bestreden beslissing is gestoeld op artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Naar luid van deze bepaling kunnen als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd : “*de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;*”

Verzoekster betwist niet dat zij, om als ten laste te kunnen worden beschouwd, moet aantonen dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen haar en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

De verwerende partij stelt ter zake vooreerst vast dat de voorgelegde bewijsstukken niet volstaan om aan te tonen dat verzoekster effectief onvermogen is geweest in het land van origine, nu zij enerzijds niet aantoonde dat de inkomsten waarover zij blijkens de voorgelegde stukken beschikte niet voldoende zouden zijn om in haar levensonderhoud te kunnen voorzien, en anderzijds niets voorligt waaruit zou kunnen blijken of zij al dan niet een eigendom bezit in het land van herkomst.

Verzoekster betoogt dat zij bewijskrachtige stukken heeft voorgebracht waaruit blijkt dat zij in haar land slechts over een uiterst minimaal pensioen beschikt dat haar niet in staat stelt om in haar levensonderhoud te voorzien. Daarmee toont zij echter niet aan dat het standpunt van de verwerende partij dat zij, als aanvrager, moet bewijzen dat haar inkomsten niet volstaan hetgeen zij niet heeft gedaan, niet deugdelijk zou zijn. Verzoekster stelt thans dan wel dat haar pensioen lager ligt dan het bestaansminimum in haar land van herkomst, maar dit argument brengt zij voor de eerste keer te berde voor de Raad, die hiermee geen rekening mag houden. Immers, de Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd ten tijde van de bestreden

beslissing. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

De vaststelling dat verzoekster niet heeft aangetoond dat zij niet rondkwam met haar inkomsten om in haar levensonderhoud te voorzien klemt des te meer nu ook werd vastgesteld dat niet blijkt of zij al dan niet eigendommen heeft in het land van herkomst, en de vermelding bij haar burgerlijke staat als "onbepaald" evenmin helpt om een duidelijk zicht te krijgen op de zaak.

Daarenboven, en bovenal, stelt de verwerende partij vast dat geen stukken voorliggen waaruit blijkt dat verzoekster voorafgaand aan de aanvraag en reeds in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon. Verzoekster laat dit motief volstrekt ongemoeid, zodat het onverminderd overeind blijft.

Waar verzoekster erop wijst dat zij sinds eind 2020 in België wordt opgevangen en onderhouden door de referentiepersoon en haar dochter, kan worden verwezen naar het standpunt in de bestreden beslissing dat deze situatie geen betrekking heeft op de situatie in het land van herkomst en niet automatisch tot gevolg heeft dat moet worden aangenomen dat zij ten laste was van de referentiepersoon. Verzoekster brengt hiertegen geen concrete argumenten aan. Dat doet zij evenmin door louter te stellen dat zij een weduwe is van 84 jaar met een duidelijke nood aan mantelzorg: de verwerende partij heeft geoordeeld dat haar vermeend onvermogen om voor zichzelf te zorgen niet werd aangetoond en dat niet blijkt of er nog een echtgenoot/partner is, en evenmin of verzoeksters dochter haar enige kind is, zodat de afhankelijkheid ten opzichte van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine onvoldoende is aangetoond.

De Raad is van oordeel dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat de verwerende partij op grond van de stukken die haar werden voorgelegd op onwettige, kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft geoordeeld dat verzoekster niet heeft aangetoond dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet nu niet kan worden besloten dat er reeds een afhankelijkheid bestond van in het land van herkomst, of dat hierover niet afdoende werd gemotiveerd.

2.3. Het enig middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS